

- A gyakorló hívő ember és a gyakorló (nem kezdő) hívő gyülekezet. A világban van, de Krisztusban gyökerezik.
 - „Egyértelműek, rokonérműek, atyafiszeretők” – a gyülekezetben meglévő egyetértés (ld. Filippi-levél). Csak ez méltó Krisztushoz, Aki a gyülekezetet vezeti; csak ekkor lesz az egyes tagoknak „otthona” a gyülekezet; csak ekkor lesz igazi Krisztus-test; csak ez „világíthat” kifelé, ezáltal tehet bizonyosságot.
 - „Irgalmasok, kegyesek” – ez már a nem hívőkhöz való viszonyunkra is vonatkozik. Nem ítélnünk kell felettük, és nem lemondanunk róluk, hanem lássák rajtunk, és hallják tőlünk, hogy van „másik út”, szabadulás.
- 9. v.: magának Krisztusnak a magatartása, ld. 2,22–23. Azt a keresztyén életet, amire a levél buzdít, csak Jézus Krisztustól tanulhatjuk meg.
 - De 2,22–23 Krisztus szenvedéséről beszél. Amikor a hitünkért bántanak, mi tudjuk, hogy „minden szenvedésünket Ő is szenvedte” (Ézs 63,9, Károli), és azért szenvedte, hogy „áldást örököljünk”. Ezért kell nekünk is áldást mondanunk (és nem gonosszal fizetnünk a gonoszért), mert Ő is így tett – de ezt meg kell tanulnunk tőle. Szükségünk van rá, hogy egymást biztassuk erre – ezt teszi ez a levél is.
- 10–12. v.: ÓSZ-i utalások (idézetek; ének?). Ígérek arra, hogy a krisztusi életnek/magatartásnak („tiltsa meg nyelvét a gonosztól”) a földön is megvan a jutalma – elsősorban az, hogy az Úr ránk figyel, tanácsol („az Úr szemei az igazakon vannak” – Zsolt 32,8), vezet, és meghallgat.
 - „Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót” – attól forduljunk el, amit követtünk, ami a megtérés előtti természetünkben benne volt. „Vessétek le a hazugságot”; „aki lopni szokott, többé ne lopjon” stb.; „akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?”. Higgyük, hogy ezen valóban áldás van. Ekkor változik, formálódik az életünk, és mi magunk is örülhetünk neki – ha nem felejtjük el, hogy ez Isten munkája volt.
- 13–17. v. Nem a szenvedéssel kezdődik a keresztyén bizonyágtétel, hanem azzal, hogy „Krisztust tartjuk szentnek a szívünkben”. Ekkor marad meg (és növekszik) az a békesség, amit tőle kaptunk. „Békességünk van Istennel” – ez kifelé is látszik. Ha észreveszik, „számadást kérnek a bennünk élő reménységről”. Nem biztos, hogy nyíltan, szó szerint, lehet, hogy megpróbálják kikezdeni.
 - „Legyetek készen megfelelni.” Készen vagyok? Mitől szoktam elbukni benne? Magamat féltsem? Ellenem irányuló támadásnak veszem azt is, ami nem az? Ill. ha valóban az, akkor is a bennem élő Krisztusnak szánják – tudom-e, komolyan veszem-e?
 - Van, amikor igével kell felelni, nem a saját szavaimmal. Ha eszembe juttatja Isten a megfelelő igét, merem-e mondani?
 - Mi lehet ennek a következménye? „Ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok.” Lehet, hogy ezt csak utólag látjuk meg, de higgyük előre – akkor leszünk képesek nem félni.
 - Megfelelni „szelíden és tisztelettudóan”. Nem abból a pozícióból, hogy „én vagyok az okosabb, nálam van az igazság”. Nálam van, de én azt a Krisztust képviselem, aki nem erőszakos, „nem kiált és nem lármáz”, sőt hagyta magát keresztre feszíteni – hanem „az ajtó előtt áll és zörget”. Ha ajtót nyitnak, neki nyitnak ajtót.